Quelle: https://manuscripta.at/?ID=26557
Copyright: Admont, Benediktinerstift

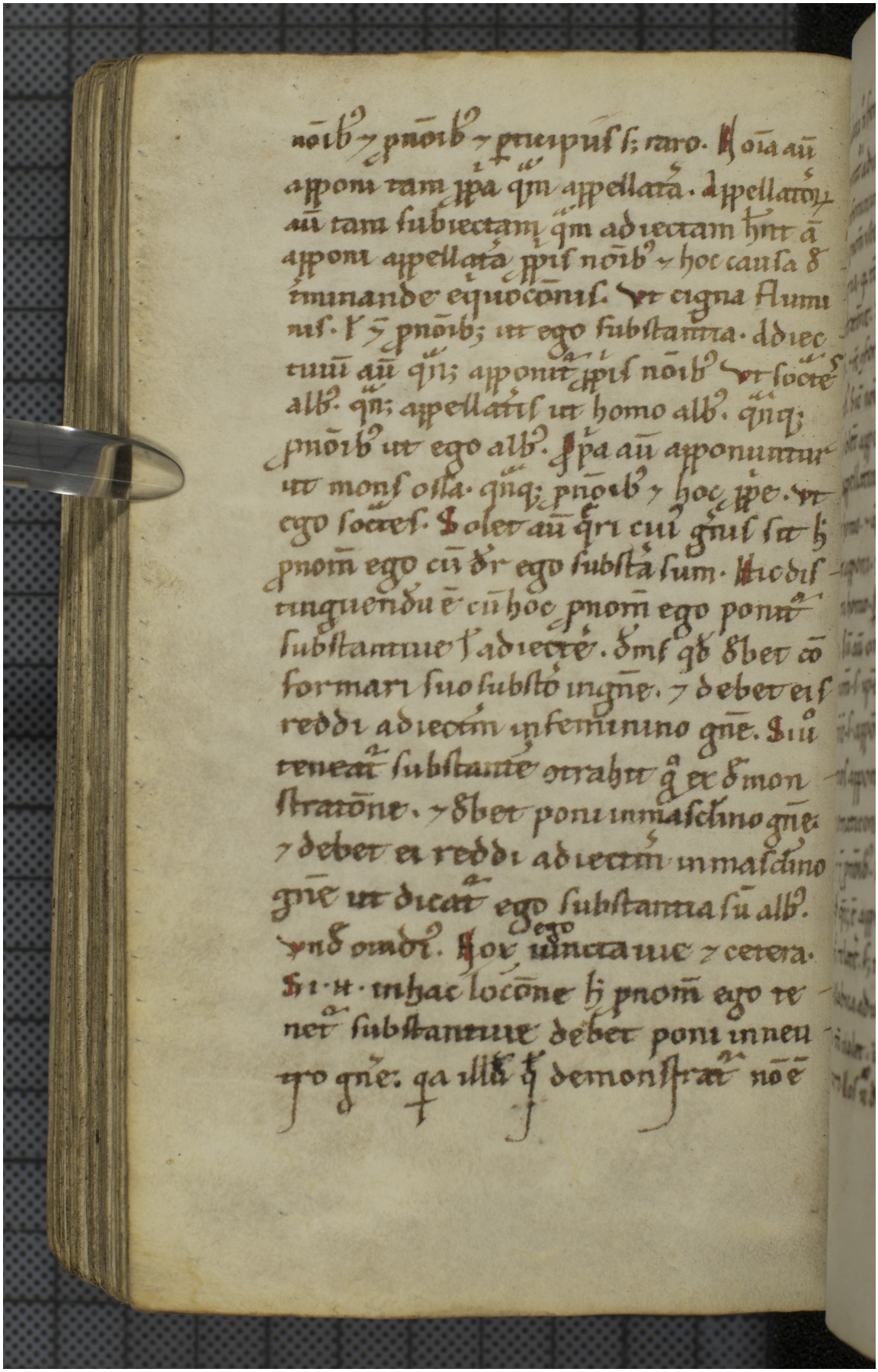

nōib⁹ ⁊ pnōib⁹ ⁊ pnepus s; raro. ¶ oīa aū
apponi tam ppa qm appellata. appellatio ⁊
aū tam subiectam qm adiectam hnt ā
apponi appellata ppis nōib⁹ ⁊ hoc causa ꝺ
ēmunande equocōnis. vt cygna flumi
nis. ¶ ⁊ pnōib; ut ego substantia. adiec
tuū aū qn; apponit ppis nōib⁹ vt socē
alb⁹. qn; appellatis ut homo alb⁹. qnq;
pnōib⁹ ut ego alb⁹. ¶ ppa aū apponuntur
ut mons ossa. qnq; pnōib⁹ ⁊ hoc ppe. vt
ego socēs. ¶ solet aū qri cui gnus sit hi
pnom ego cū ꝺr ego substā sum. ¶ hic dis
tinguendu ē cū hoc pnom ego ponit
substantiue ⁊ adiectē. ꝺms qꝺ ꝺbet cō
formari suo substo in gne. ⁊ debet eis
reddi adiectm in feminino gne. ¶ iū
teneat substantē ostrahit q ex ꝺmon
stratōne. ⁊ ꝺbet poni in masculino gne.
⁊ debet ei reddi adiectm in masculino
gne ut dicat ego substantia sū alb⁹.
vnꝺ omꝺi. ¶ hoc ego uincta uue ⁊ cetera.
¶ i. u. in hac locōne hi pnom ego te
net substantiue debet poni in neu
tro gne. qa illa ꝺ demonstrat nōē